

AVORRIM

SETMANARI BILINGÜE, SATIRIC Y DE BON HUMÓ

Provincias: Un trimestre. . . 0'75 ptas.
Extranjero: Un año. 6'00 »
Número atrasado: 0'10 ,

AÑO I ————— N.º 2
Sóller 13 de Enero de 1917

Correspondencia y Administración
Lun. 27.—SÓLLER
No se devuelven los originales

HABLANDO EN SERIO

No siempre hemos de hablar en broma, alguna que otra vez tendremos que hacerlo en serio, para ver de allanar los obstáculos que impiden que nuestra risa sea sonora.

Apesar de nuestro característico buen humor, vemos alguna que otra cosa, que nos hiela la sonrisa en la boca y al esforzarnos en soltar un chiste nos sale envuelto de cierto aire de amargura.

Hoy por primera vez vamos a hablar en serio, porque en serio merece tratarse el asunto que hoy nos impulsa a mover la pluma.

El conflicto de las Subsistencias, se presenta difícil de solucionar. De poco valen los acuerdos tomados por la Junta nombrada al efecto, ante las influencias y peticiones de los Jefes de partidos políticos, interesándose por los *trusts*, basándose en los perjuicios de sus amigos, de los acaparadores, y para salvar un pico a los pocos, consienten que parta un rayo a los muchos.

Nosotros aplaudimos a la Junta de Subsistencias, nosotros admiramos su proceder, con ella hemos logrado un poco de lo mucho, pero tememos que se

amolde a los influjos de los caciques, que preste atención a las lagrimitas falseadas de los almacenistas, y entonces el pueblo, la clase baja, la que siempre es la más desgraciada, podría cantar *responsos* a las ollas puestas a la *funerala*.

Hoy por hoy, aunque el abaratamiento de las subsistencias está aprobado y puesto en rigor en algunas partes, aquí en Sóller que los revendedores son, sin duda, más astutos que los de la Junta, exponen la mercadería mala para vender a los que reclaman el abaratamiento, y para los *otros*, los que no les importa un comino gastar real más o menos, tienen a escondidas lo que el pobre no es digno de comer.

La patata, el túbiculo principal alimento del pobre, por su escasez ha cambiado de categoría; ahora la patata equivale para el pobre, lo que antes el mazapán.

Y en tocante a los huevos está aún más ediondo. No tenemos huevos, y si los tenemos son escondidos por la misma razón de las patatas. Ofreciendo precios inverosímiles, una pobre mujer no pudo encontrar más que dos huevos, de un panadero, que como es de suponer los tenía también escondidos.

¿Y las harinas? ¿Y el pescado?

..... Idem de idem de las demás subsistencias. Lo uno y lo otro raya en el más inaudito abandono. Y para purgante de tan confabulados males, hay cientos de obreros sin trabajo, que no sería de extrañar que un día, quizá cercano, impulsados por el hambre, tuvieran el capricho de *acaparar* todos los acaparadores, y condenarlos al furor de su justicia.

Y entre tanto el Ayuntamiento discute si es justa o no la cesantía de algunos empleados de Consumos, cuando es de obligada necesidad ocuparse de cosas más serias. Intermediar en el conflicto de las Subsistencias, hacerse cargo de la justa protesta del pueblo y dejar de discutir nefandos odios personales.

LO QU'ES UNA DONE

Una done es una cosa;
qu'avorrim y estimam,
que despreciam y adoram,
que sercam y mos fa-nosa.

Una done, molt sap finji,
y demostra lo que no sent;
y vol se creura a se gent
qu'está a n'el mon per patí.

En que tenga coló sana
predica sempre que sofreix,
que d'un mal dolent pateix,
que no te mique de gana.

Qu'está grasa perqu'ets ossos
le fan pereixe mes plena...
y en jirali s'esquena

sen va a menja bons trossos.

Sempre du s'homo enganat,
diguent qu' está rebentada,
de rentá una covonada,
o que tant a emblanquinat.

Y el pobre tot confiat
le creu en tot es detall...
llevó ella devall, devall,
s'en riu d'haverlo enganat.

Una done, s'homo domina,
li fa creura lo que vol,
y un homo es tan... *betsol*
que per ellas s'acoquina.

Sempre diu qu'ha feinetxat,
sempre anada de redolons, ...
ha posat un cul de calsons...
a fregat y emblanquinat.

Y si li vetlan es cau
le veuen que... se pantina
y lo unic qu'emblenquina,
mentidas d'en Pere y en Pau

Tot lo dia escampant pell
a n'es sol en se veinada.
mentres que te s'escurada
que l'espera dins es ribell.

Apesá d'haverme explicat,
en cansons no gaire bonas,
qu'es lo que pens de s'es dones,
per elles estic tot xiflat.

Perque aixó es una cosa
qu'avorrím y estimam
que despreciam y adoram
que sercam y mos fa nosa

SOR-LLEO.

ELS REYS

A un poblet molt petit, volgueren un
dia per devés els Reys, fe «La adoración
de los Reyes Magos».

Vengué es desitjat dia dels Reys, y ja
dos dias antes havían fet es cadafal y sa
cova.

Sa primera figura que se entregá a
seura va essé sa tia Eugenia Secafam,
amb'uns enagos vermeys, que la feyan
una joveneta de vint anys, malament ha-
gués doblegat es xixanta. Llevonses ven-
gué sa tia María Carabruta en ses faldetas
tortas y ses calsas blancas. Vengué des-
pués sa madona de s'hort de ses caraba-
sas, amb un monyo de un pam, y en sa
cara cotiflada, sa senyora ciutadana, que
dú es vestit curt y usa tacons de moda,
madó Anselma Botillengonissa, que sem-
pre du se cara bruta y la senyora Sacatra-
pos Vergadebou, que te uns mostatxos fe-
nomenals, capassos de te pó a cualsevol
mostatxut. Y anaren venguent personat-
jes d'aquesta classe, fins que hey hagué
casí tot es poble.

Durant se representació hey va havé
ses sevas contraversias. El Rey Herodes,
va dí lo que havia de dí un sabi, y se Si-
billa se va embuya cuant cantava y feren
un bunyol.

Llevonses vengué sa part bóna. Cuant
surt el dimoni, totas ses dones pegaren
crit, y qui mes aviat podia partí. Sa tia
Secafam se li enganxaren ets enagos a un
clau y ni deixá la mitat. Sa senyora ciu-
tadana, deixá es tacons, per devora es ca-
dafal y sa madona de s'hort de ses cara-
basas, se li desfé es monyo y li caigueren
tots es cabeis postisos. De per tot no mes
sentían dí:

— ¡El Dimoni! ¡El Dimoni!

Llevonses se va aclarí es bollit, y tot-
hóm no se podia doná rahó, com havían
estat tan *biels*, no coneixe que el dimoni
era el Sen Toni Vestitcurt, que dú mos-
tatxos de gamba, y fuma escanya pits.

Desde aquell dia no s'es tornat repre-
sentá, res de aixó, pues ells han comprés,
que no nasqueren per fé de comedians,
ni de espectadós, sinó per ese asses.

Y qui l'ha feta, que l'engrons.

PEP NOY.

SOMITS...

Era un dia de aquets tan hermosos de pri-
mavera, un dia de aquets que mos convida
aná a fe un paseitx pe ses aforas de se ciu-
tat.

Uu diumenje decapvespre, después de ha-
vé dinat, y encés un xigarro, ja li he estret
tira-tira, a fe un paseitx pe se carretera de
Deyá, pensant en lo desestrossa que es aques-
ta vida, de amarguras per uns y de goitx y
ditxa per altres, en sos obstacles qu'hem de
peleá per ana pesant miserablement aques-
ta curta vida pes qui disfrutan y llarga pes
qui no disfrutan, que Deu mos te destinats
a tots.

Seguia pensatiu y en so cap baix, cuant
de pronte voltant una curva des cami, trop
dues donetas veyas que estaven resant, a-
segudas demunt un caramull de pedra ma-
xacada.

— Bonas tardes, va essé es meu saludo.

— Bonas tardes que Deu mos do, me
contestaren ellas. ¿Qu'és? ¿Qu' vos paset-
jau?

— He sortit a fe se volteta de cada diu-
menje, per no perde se costum, vaitx con-
testá jo.

— Y noltros hem de arribá fins a ca'n
Bleda y mos hem assegudas a descansá una
estona, perque ses nostras camas comen-
saven está cansadas de caminá, digueren.

— Si es que volgueu vení colcant en jo,
vos convit, las vaitx di.

Totas dues se aixicaren y partirem en
paso lento igual que si anassem a un enterro.

Venguerem a parlá de se guerra, de aques-
ta desastrosa guerra, causa de tots es mals,
que mos oprimeixen, de que se vida se fa-
ssa insoportable, de que tot puji *hasta las mis-
mas nubes*.

Mos va llamá s'atencio com un gran ni-
gul de fum que sortia de molt aprop des
cami, mos'hi acostam y va essé un forn de
cals que estava a nes seu apogeo. Tres ho-

mos que estavan a nes seu cuidado y en-
tre ells mestre Pere Percha homo molt di-
vertit y tranquil, capás de fe riura n'Enri-
que Borrás cuant está a ses agonias d'el
«Mistic».

— Bonas tardes. ¿Com vá? vaitx di jo.

— Com a feina, me contestá mestre Pere.

— ¡Ay Jesús! exclamá tota pasmada una
doneta de aquellas, com va veure aquella fo-
guetera que parexia talment un volcán

¿Que es estat madoneta? preguntá mes-
tre Pere cuant le va veurè tan asustada.

— Qu'hara mha vengut a se memori un so-
mit que vaitx fé, molt horrorós.

— ¿Y que vareu somiá? prguntaren tots
curiosos.

— Ido, vaitx somiá, ¡oh me espanta es re-
cordaró! que en Barrufet, havia vengut a
cameua y agafanmé pe ses faldas, y esti-
rada per un vent y estirada pe s'altre men-
duya per endins, y jo cridant y fent gra-
padas per desfermé d'ell, pero, imposible
per endins s'ha dit y cuant varem essé a cert
punt mos investí una claredad y una ca-
lentó insufrible, y com mes anava mes,
cuant per fi me tirá amb una grapade, y
vaitx aná a caure a dins un caramull de foc,
no foc com aquest, no hey te comparansa,
aquell era molt mes calent, alló era ¡In-
fern! y vaitx quedá com esmortida, pero poc
a poc vaitx recobrá y vaitx poré veure lo que
hey havia a ne's meus costats, vaitx poré veu-
re que no era tota sola, que hey havia a un
altre caramull, moltes, pero moltes de do-
nes veyas que totas feyan se cara de sogras
endemoniadas, a un altre caramull altres
tants infelices que per faltas de recursos sa-
havian condenats, per havèrsa sublevats
contra s'injustia que tenim a la terra.

També hey vaitx veure, que eren marti-
risats amb'uns instruments que jo no'ls he
havia vits may, aquets que a la terra esent
dueños de inmensa fortuna, havian estat
causa de se explotació, tiranía y maíestá des
trabayadó. També hey havia un axam gros,
es mes gros de tots, de famellas, que totas
cremaven per havé enganat es seu homo
d'una manera o s'altre, y per fi, me vaitx
afiná un escabotell de dimonis a dins un fosso
que tots amb se forca en sema ationaven
en tota rabia es foc que servia per cremá...
¿Qui dirieu?... Ydó... Kaiser. Tots cre-
maven y patien per pagá ses faltas que ha-
vian fet en la terra.

Es pensaró me fá feredat, y per aixó hem
de fé ses cosses bé y en de pesá molta de pe-
na en aquest mon, y poria essé qu'el Bon-Je-
suset mos volgués en el reino de los cels.

Mestre Pere Percha que sempre havia es-
tat fent se mitja riaya, se exclama d'aquesta
manera.

— ¿Voleu que vos ne cont un de somit
que no es tan farest com es vostro?

— Si no es molt llarc el poreu conta; per-
que noltros frissam molt, digueren ellas.

— Ydó, aixi com vos heu somiat, que vos
ne dugueren a l'infern, jo vaitx somi lo con-
trari, que m'en vaitx aná en el cel. Somiava,
que feya un dia de primera, y ben dema-
tinet agaf una bicicleta contra-pedal y ja lí
estret per amunt y es cap de tres horas ja
era a dedalt.

En tres horas havia fet 30 kilòmetres y un parey de mil metros més; va essé mes aprop que n'om pensava. Quant vaitx havé arribat, devall de sa màquina, y men vaitx anà a voltà per derrera y vaitx entrà pe se cotxeria que estava uberta, y lo primé que vaitx veura va essé sant Pere que estava adormisat a un recó, y jó per no despertar lo vaitx entrà de puntetas, y quant vaitx essé a dedins no sabia ahont me trobave vaitx quedá com un tonto, mirava y no sabia lo que veyia, uns tronos amb unas escaleras... y angels que pujavan y devallavan amb una resplandó may vista. A dins una gran sala hey disfrutavan *las delicias del Eden*, tots aquets que a la terra havian estat martirs d'es mal génit de ses varinosas sogres, tots es que la terra havian estat caritatius en so germá prohisme disfrutavan allá tots plegats.

Vaitx seguí per endins y vaitx veura uns grans pasetjos, que hermosos carruatjes tirats per briosos cavalls si pasetjaven amb inmensa velocidad. Y lo que me cridá mes s'atensió va essé un gran jardí tot plé de arbres fruitals; ni havia de tota classe i mi acost, hey vaitx veura una parera amb unas peras molt grossas, y jó men agafaren ganas de menjarne, y me gir per tot a veure si ningú me mirava y me afin a sant Pere que sen venia daxo daxo de cap a mi, pero encara era un bon tros lluny y jó pec grapada a dues peras molt grossas, sanas y ben maduras, de tan maduras qu'erán es dits si aficaren dedins. Pec tirada per fé via y no se rebasaren, torn pegá tirada però mes forte que s'altre y es mateix temps que pec s'estirada vaitx senti un crit molt esglayós que va essé causa que en vaix despertá y no dirieu que vaitx teni adins ses meas mans.

—¿Que hey vareu teni preguntaren molt ansiosas aquellas donetes.

Idó...

Vaitx teni es dits aficats
per diró així com sona,
a dos bultos que se done,
a devant te delicats.

SASTRILLO

En Xerrim, se pasetja

Trist y pensatiu me'n anave a fe faine, pensant en lo rebé qu'están es senyós que tenen s'es butxaques plenas, y se'n poren anà a pasetja, quant vaitx senti un copet a s'esquena y una veu molt coneguda y molt simpátique:...

Me jir a derrera y allargant se má dic:

—Que ya XERRIM, d'ahón vens a n'aquestas horas?

—De dá una volteta, amb' contesta.

—¿Y que t'has divertit molt?

—Més que no 'ni pensava, figuret, som entrat a un tallé de modistas que me conxen....

—Bona gent, dic jó.

—Deixem contá, diu EN XERRIM amb 'autoridad, en seguida que som entrat he sentit que discutien qui'n poble de

Mallorca era es mes hermós: Una que li agradava més Manacó, s'altre que Felanitx, aquella qu'Artá, se de mes aprop li agradava Fornalutx.

Totes havian dat es seu vot, no mes faltava una moreneta, amb'uns uys que paraixían dos sols, y una boqueta que paraixia un depósit de mel, y totas esperavan qu'hey digués le seva. A la fi, amb'una veveta que parexia, es cant d'un canari, va dí: Pues a mí es pobles que m'agradan mes son Sólle y Bunyola, tant m'agraden que voldria teni un peu a Bunyola y s'altre a Solle,...

—¿Y tú que no'hey digueras se teva? vaitx torná preguntá a ne'n XERRIM.

—No'n faltava mes, amb contestá ell, fent una cara molt alegre, quant vaitx senti aquella moreneta *chic*, vaitx contestá:

—Pues jo si te ves, així com tu desitjas, o sigue amb'un peu a Sólle y s'altre a Bunyola, jo voldria está a mitjan lloc, demunt es coll....

—¿Y perque amb preguntaren ellas?...

—Per... per... per esta... mes aprop de... del cel, vaitx contestá jo... ¿Saps?...

—Mal intencionat, li contest jó. Y com s'enanave fent tart, amb'una estreta de mans mos despedirem.

UN PRINCIPIANT

DINS SE BARBERIA

—¿Que no'hu lletjit es diari nou qu'ara, dins Solle tenim?...

—Quín? ...

—¿Quín ha d'esse? EN XERRIM.

—Ydó aixó es un setmanari.

—Es un caramull de burots.

—Jo le frobat ben presentós.

—¿Qué pot sssé, si es redactós son una guarda d'atlots?

—Se carn jove fa bon brou, y en que no tengan carrera, per ara van de primera

—Ja m'en gordarás un ou; ningú encare els ha alabats

perque de tot lo qu'escriven, no saben lo que se diven y no fan més que desberats.

—Aixó domés heu deis vos.

—Heu diu tothóm en general, y trop qu'es un animal

qui els he defensa. Adios.

...

(S'en va éll y quedán tots personas)

...

—¿Qui es aquest... literate?

—¿Aquest? Vol esse d'ets sabuts y es el rey de tots es doyuets,

mes torpe qu'una sabate.

Si no'l coneixes estás fresc;

tothóm el coneix per liós;

Aixó és, es gran famos

cuadrupedo, es conco'n Xesc

—¿Es conco'n Xesc? No m'estranaya que li passi tant de lío;
¿Es, es conco, o be el tio de mes barra qu'heyá a Espanyal

UN NABOT QU'EL SENTI

Regalos d'els Reys

que deixaren a n'EN XERRIM, per repartí a n'es cap-padres de Sólle:

Per D. Jeroni Estades: Un teléfono per estoviá caminadas a n'es seus subordinats.

A D. Francesc Ensenyat: Una gramática perque aprenga es castellá per poderi redactá es *bandos*.

A D. Juan Puig: Un viveró.

A D. Jaume Morell: Un mocadó de seda per torcarse ets uys.

A D. Miguel Colóm: Mitx aumut de garrovins.

A D. Toni Forteza: Un talonari d'arbitris.

A D. Toni Colóm: Un pá de pesseta.

A D. Andreu Rullán: Una pestenaga.

A D. Ramón Coll: Un telegrama urgent.

A D. Juan Frontera: Unas estidoras per destrevá sa llengo.

A D. Toni J. Colóm: Un cotxet per aná a s'es sessions.

A D. Pere A. Alcové: Un paquet de lapiceras per anotá es vots.

A D. Damiá Ozonas: Una sorpresa per quant vendrá,

A D. Pere J. Mora: Un fielato que té es consumés adormits.

A D. Vicens Garau: Deman sa paraula.

A D. Juan Canals: Una màquina d'afeitá.

A D. Jaume Rullán Frau: Un llibre d'aná a misa.

A n'es Secretari: Pacienci per escoltá doys.

A D. Llorens Rosses: Un cavallet de cartó.

A D. Juan Magrané: Un endiot estufat.

A n'en Ramions: Un almanac des K D T.

A n'es Conco'n Xesc: Un pasatje gratis a n'es tren.

A n'es Mestre laic: Un atomóvil per... fo-ji de Sólle.

A n'en Pinoy: Un titol mes.

A n'en Jaume Fidavé: Una capse de pastillas Valda.

A n'es Centro Maurista: Un joc de cartas.

A n'es Centro Retormista: Una estufa.

A n'es municipal Corona: Un sillón per está mes ben reposat.

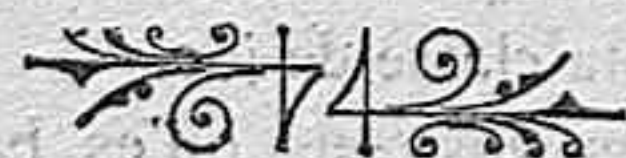
A n'es Satx: Una capsá d'«Amor» per fe se trompa neta.

A n'es Sarenos: Un despertadó.

A n'EN XERRIM: Un plano d'ets escusats de la vila. (¡Jésús quina oló!)

Y a tots es lectós seus una tarjeta que diu:

«Salut y pessetas vos desitjan els Reys»

XERRIMADES

En rebuda se sigüient epístola, firmada per «Dos torts pessats per malla». Es probets estàn tant desconsolats y mos ho demanan en tanta insistènci que *por complacerlos vaya*.

No hey ha rés mes mal que sé covarts per haverlés en dones; y' com noltros petim de aquest mal acodim a n'es coratje d'EN XERRIM, ja que sabem lo valent qu'es per combatra en dones, y mes tretansé si son joves y guapas.

Es és cas, senyó directó, que noltros dos, mos troban en se vergonyosa situació, de no tení atlot per festetja, apesá de que se nostra edad ja'u demana com obligatori. Escapats per malla, voletetjam y voletetjam y no porem trobá lo que sercam, per aixó, desitjam de vostè fassi de trobarmos dues atlotas, com mes prest, mes guapas y mes ricas milló, prometli, si logra lo que noltros volem, regalarli un xot per a Pasco per fé panadas.

Noltros en s'idea d'es xot y de ses panadas los hem promés, en se seguridat qu'ha n'aquest temps lo que sobren son atlotas, qu'es dia de Sant Antoni tendrán a n'ha qui comprá ses castanyes o ets aglans.

En vista de lo promés no han tengut inconvenient es deixarmos es retratos, y una nota per porersé entendre, que publicam a continuació.

1.º Tota atlot que vulga festetjá a un d'aquets dos torts pot passá per se nostra Redacció, y si per no seri ells, no les pot veura, li ensenyeram es retratos, y si agradan, noltros tendrem xot y élls novia.

2.º Ses que estiguen empagaidas d'haverse d'entendre en noltros poren pasá de onca a dotse de se nit per demunt es puig de l'Ofre qu'allá dalt hey son per veraneá es dos pollos de cuestió.

3.º S'es que tenguen de cinquanta mil duros per amunt y no se vulguen molestá, a veni a noltros, que mos escriguen ses senyas y es pollos se molestaran... mes pes duros que per éllas.

Ala idó, atlotetes, si voleu esta bé, y que no fassi falte res... de lo que teniu, ja sabeu qu'heu de fé.

Mos han promés qu'es dia d'es casament, perque se novia no'se pugue queixa, faran brou de puput y geneta.

Atlotetes mallorquines
si es qu'anau de casá
y vos agrada aquest plá
procurauló aprofitá
que no vos quedeu fredinas.

DOS TORTS PASATS PER MALLA

Pareix que ha caigut tort a *cualcú*, que disapte passat cridassem s'atenció a n'es batle, sobre qualque café d'es Born que s'hi juga a tota classe de joc.

¡Beneis! que vos creis qu'es batle no

tenga, altres faines, que presta atenció a lo que noltros deim.

¡jugau, es batle no dirá res!...

Donya Pepa cada mes, muda de criada. Ara te una felanixera, jove y guapa, pero te es defecte qu'es un poc *bleda*.

Dijous sa senyora li maná que tirás un ribell d'aigo bruta a n'es carré, advertinli que mirás ahon caye. Sa criada partí a cumplí s'orde y pocs moments después se presentá a se senyora mes blanca que se paret.

—¿Y ara?... ¿que te passa?...

—Res, qu'he fet lo que vosté m'ha dit. He tirat s'aigo a n'es carré y he mirat ahont caye...

—Y... ¿y...?

—Y ha caiguda demunt es municipal.

Diven que dimecres, qu'es Sant Antoni, han de fé una gran festa.

Diven que donarán un premi a s'animal, de quatre potas mes ben adornat.

Un'altra a n'es carretó, que també fassa mes planta.

Y noltros en darém un a n'es qui endeveni, quin any acabarán de tapá es torrent.

—¿Cuants son ets inimics de s'homo?..

— Tres.

—¿Quins son?

—S'es fradrinas, s'es casadas y s'es viudas.

Son mes de dos veinats d'es carré de sa Lluna, qu'han venguts a contarmos que un'atlot *femeni...na*, es dia de Nadal y es dia de can d'any va volé fe s'es festas en compañía de... s'anemorat.

A noltros, tant mos es si entra per se portassa o no, nero aconseyam a n'aquest... Tenorio, que a las tres des decapvespre, fa massa claró y qu'estigue alerta a doná escandols, que de lo contrari EN XERRIM, xerrará.

Y noltros som clas com s'aigo...bruta.

Dins ses persianas de se nostra Redaccio hem trobat aquest escritet:

(Música Pastorella Sollerica)

—No me olvidarás gentil pastor con ese *gayato* tan señor?

—Aunque quisiera no podré Don Jeroni m'ho fa fé

BLANCO Y NEGRO

Per falta d'espai deixam de publicá es sigüients escrits que tenim rebuts:

Un de Solle firmat per un sobradesé.

Un altre de Palma que mos conta sa bregue de ne Barretas d'es carré d'en Bosch, y dos escrits mes de Palma.

Tots se publicarán la setmana qui ve si es fret no mos tá refredá.

Un forasté que dimecres vengué per veura Solle, pesetjant per plassa li venguéran necesidats de fe una *feina*.

Trobá, casualment, en luan un d'ets atlots que mos venen EN XERRIM, y li demená si per alla hey havia cap *buzón de necesidades publico*.

—Si hay dos, respongué s'atlot, *pero son tan puercos, que prefereixo manarle a una altra parte*.

Y al s'en mená a caseva.

Cuant s'atlot mos contá aquest *rasgo*, li donarem una ferrada p'es coll.

Suplicam a totes aquellas personas que rebín EN XERRIM sense havarlo demenat, que si no es d'es seu gust que les seguiguem enviant setmanalment, qu'el mos remelin o avissin es repartidó.

Fore lios.

Anuncis d'En Xerrim

Setmanari bilingüe, satíric y humoristic

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: A se Tipografia Moderna de Calatayud y C.^a de Sólle.

Avon se dirigirá tote se correspondencia REDACTOS: Pocs, joves y guapos (retratos a se disposició d'es publico).

COLABORADOS: Tot hom que regonesque con dicións per esserhó y heu vulgue essé. Advertint qu'ets originals, tots han de veni firmats y que una vegade rebut, son nostros, y lo nostro no'hu dam a ningú. D'es que rebrem prime triarem ets humoristics, después es revonables, y es que no mos agredarán en ferem colecció.

ANUNCIS: Aquesta dependenci está a se disposició d'es qui 'n vulgue fe posá. P'es preu no mos berayerem, ells meteixos el se feran.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Provincias, un trimestre 0'75 ptas Estrenje un any 6 pessetas pagades per adelantat. Un número atresat 0'10 ptas, y número corrent una pessa de dues décimas que no siguen sevillanas.

CORRESPONSALS: Mos ne fan falta per alguns pobles; qui heu vulgue essé, que se don a coneixe, mentres miri per noltros ja mos agrade.

Tothom que ve a Sólle se queda admirat de veura lo pintoresc d'aqueste ciutat, de s'es atlotes maques, de lo cómodo d'es tren, d'es tranvia, en fin, de tot menos de se pescateria.

Pero lo que causa més admiració a n'es esterns que venen es de comprová lo bó y barato que fa es menja l'amo Andreu Ramón a se fonda Palmesana, Carré de Coxeras número 3.

Alló se diu esmero y economía.

Imprenta de Calatayud y C.^a